

ným poučením podle Šu 210 ex. ř. obeslán, potřebné doklady předložil, kdyby je měl. Že jich skutečně neměl, vysvítá z přílohy k stížnosti finanční prokuratury do usnesení první stolice, kterou přílohou potřebná data — ovšem neúplně — byla bernímu úřadu sdčlena teprve 13. srpna 1923, kdežto rozvrhový rok se konal již 23. března 1923.

Čís. 3979.

Tím, že poštovní spořitelna přijala vplacený peníz, stalo se placení majiteli účtu. Lhostejno, že poštovní spořitelna nepřipsala peníze k dobru majiteli účtu, nýbrž jej poukázala zpět plátcí, jenž ho však neobdržel.

(Rozh. ze dne 13. června 1924, Rv I 379/24.)

Žalobce zaslal žalovanému zboží a připojil k faktuře složenku poštovní spořitelny. Žalovaný vplatil fakturovaný peníz u poštovní spořitelny na účet žalobcův, poštovní spořitelna vplat přijala, nepřipsala ho však k dobru na účtu žalobcově, nýbrž poukázala jej zpět žalovanému, jenž ho neobdržel. Žalobě o zaplacení kupní ceny procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dle Šu 1424 obč. zák. musí dluh zaplacen býti věřiteli nebo jeho k příjmu zmocněnému plnomocníku (§ 1008 obč. zák.), což znamená, že příjem plnomocníka platí za příjem věřitele sama (§ 1017 obč. zák.). Zda plnomocník knihy vede či nevede, a, vede-li, zde příjem zapsal či nezapsal, zda věřitele o příjmu vyrozuměl a zda mu peníze odvedl či nikoli, jest již zcela lhostejno, protože příjmem plnomocníka, platícím za příjem věřitele sama, dluh pominul podle Šu 1412 obč. zák. To se ale v tomto případě stalo, neboť poštovní spořitelna, která byla plnomocníkem žalobcovým, k příjmu oprávněným, poněvadž žalobce měl u ní šekové konto a žalovanému složenku poštovní spořitelny za účelem splacení dlužného peníze zaslal, sporný peníz od žalovaného přijala, čímž dluh jeho pominul. Lhostejno jest, že poštovní spořitelna peníz ten žalobci k dobru nepřipsala, nýbrž jej, ať z jakékoliv příčiny, potom žalovanému zase zpět poukázala. Neboť když příjmem, t. j. vplacením u pošty, dluh pominul, nemohl pozdější jakoukoli manipulací u pošty, kterou by žalobci dispoice penízem tím znemožněna byla, obživit. Jedině v tom případě, že by byl žalovaný peníz ten přijal zase zpět, byl by dluh obživl, neboť v tomto zpětpřijetí peněz, již splacených, bylo by spatřovati zrušení placení obojstranným souhlasem, jenž u věřitele by se byl projevil zpětzasláním a u dlužníka zpětpřijetím zaplaceného peníze. K tomuto souhlasnému zrušení však nedošlo, protože odvolací soud zjistil, že žalovaný peníze zaplaceného nazpět neobdržel. Zjištění toto arci dovolatel napadá, avšak to jest podle Šu 503 c. ř. s. nepřipustno. Doložiti jest, že nález rep. čís. 228 hořejší otázky se netýče, nýbrž Šu 1395 obč. zák., a mimo to dovolatel směsuje nepřijetí

vplaceného penize s jeho zpětpoukázáním, ač v tom jest veliký rozdíl: v daném případě byl vplacený peníz poštovním úřadem přijat, ale potom zpět poukázán, aniž žalovaný jej zpět obdržel.

Čís. 3980.

Smír, uzavřený s jedním korreálním dlužníkem, bude jen tehdy okolností, zrušující celou obligaci korreální, když podle úmluvy neb úmyslu stran má znamenati vypořádání i dluhu dlužníka, nesúčastněného na smíru spoludlužníka.

(Rozh. ze dne 13. června 1924, Rv I 470/24.)

Žalující firma dodala zboží firmě S. a spol., jejímž veřejným společníkem byl žalovaný. Zboží mělo býti odebráno do konce května 1922. Dne 19 ledna 1923 uzavřela žalující firma s firmou S. a spol. smír, jímž slevila z kupní ceny 50.000 Kč. Žalobě o nedoplatek kupní ceny bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde v

důvodech:

Nelze sdíleti názor dovolatelův, že smírem ze dne 19. ledna 1923 došlo k novaci. Nezměnilť se tímto smírem ani hlavní předmět obligace, ani její důvod; dodáno býti mělo podle smíru totéž množství zboží a z kupní ceny byla poskytnuta toliko sleva s ceny; důvodem smluvním zůstal i při smíru kup. Změna dodacích lhůt a podmínek platebních není změnou v předmětu plnění. Předmět kupitelova plnění zůstal byť i se slevou týž. Proto nenastala změna předmětu plnění ani kupitelova ani prodatelova. Netřeba se tudíž obíratí otázkou, zda novací, s jedním spoludlužníkem smluvenou, se zrušují závazky i ostatních spoludlužníků, ježto novace tu není. Dovolatel míní, že smírem, uzavřeným 19. ledna 1923 mezi žalobkyní a firmou S. a spol. po zrušení stejnojmenné společnosti a vystoupení žalovaného společníka, pominula práva proti bývalému společníku (žalovanému) jako spoludlužníku a že se tímto smírem žalující firma nároku proti němu vzdala. Leč nelze tomuto názoru přisvědčiti. Zákon neřeší výslovně otázky, zda smír uzavřený jedním korreálním dlužníkem působí i proti ostatním; řeší jen případ, že závazek korreální zaniká, když bylo vše jedním dlužníkem zapraveno (§ 893 obč. zák.). Z toho lze usuzovati, že zákon ponechává řešení vůli stran, nestanově sám zrušujících následků, tedy že smír, s jedním korreem uzavřený, bude jen tehdy okolností, zrušující celou obligaci korreální, když podle úmluvy neb úmyslu stran znamenati má i vypořádání dluhu dlužníka nesúčastněného na smíru spoludlužníka. Podle okolností případu mohou tedy strany novým uspořádáním poměrů smírem zamýšleti novou úpravu celého poměru všech zavázaných dlužníků a pak jest nové uspořádání, má-li podle úmyslu stran zůstatí zavázán korreus jen jeden, zrušením obligace i pro spoludlužníky ostatní. Není-li tomu tak, působí vyrovnání jako smlouva toliko mezi stranami smlouvajícími,